

Det är inte tråkigt en enda sekund

Teater

I and you

GEST

Manus: Lauren Gunderson.

Regi: Gary Whitaker.

Med: Anne O'Riordan, Daniel Davids

Scenografi: Ger Olde Monnikhof.

Ljus: Fredrik Glahns.

Ljud: Karl Wassholm.

I sina lokaler på Chapmans torg fortsätter GEST, Gothenburg english studio theatre, att erbjuda engelskspråkig dramatik och scenkonst av hög kvalitet. Denna gång är det en av teaterns grundare och konstnärliga ledare Gary Whitaker som med den äran tar sig an Lauren Gundersons "I and you", ett till stilen ganska typiskt men mycket välskrivet ungdomsdrama med en oväntad vändning.

Sedan urpremiären 2013 har tvåmansföreställningen redan satts upp otaliga gånger i USA. Så sent som i höstas hade den Londonpremiär med Maisie Williams (Arya Stark i Game of Thrones) i den kvinnliga huvudrollen. När den nu får sin skandinaviska premiär på GEST är det irländaren Anne O'Riordan och britten Daniel Davids, båda verksamma i London, som har tagit sig hit för att spela de amerikanska tonåringarna Caroline och Anthony.

Caroline är en 17-åring vars livslånga sjukdom har förvärrats och som i väntan på en transplantation inte lämnar sitt flickrum. I scenografen Ger Olde Monnikhofs hän-

der har rummet blivit precis lagom stökigt, med nattduksbordet fullt av medicinburkar, väggarna överbelamrade med kollage och på sängen en älskad sköldpadda av plast. O'Riordan balanserar skickligt i rollens blandning kaxighet och ynklighet.

Davids spelar galant den charmigt självsäkra afro-amerikanska professorssonen Anthony som dundrar in i Carolines flickrum och hävdar att de har ett gemensamt skolprojekt. Han spelar både basket och saxofon, gillar jazz och poesi, och han är genuint nyfiken på Caroline utan att vara jobbigt medlidsam som alla andra. Nästan för bra för att vara sann. Dock är han värdelös på bildkonst, vilket märks på hans affisch till projektet. Det gäller en analys av Walt Whitmans klassiker "Leaves of grass". Trots en skepsis mot Anthony, Whitman och poesi i största allmänhet tar Carolines fäbles för formgivning och glitter överhand och hon går motvilligt med på att hjälpa honom med affischen.

För det mesta har O'Riordan och Davids ett sömlöst samspel men ibland går det lite för snabbt, som om de inte litade nog på replikerna för att låta dem landa innan de hoppar vidare till nästa. Det är särskilt påtagligt i uppsättningens inledning där det några gånger inte lämnas utrymme för manusets humor att förverkligas fullt ut, och det saknas utrymme för publiken att skratta. I de allvarsamma och avsiktligt pinsamma scenerna dras

Anne O'Riordan och Daniel Davids spelar huvudrollerna i "I and you".

Bild: Lina Ikse

pauserna och tystnaderna däremot ut på ett effektivt sätt.

Karaktärsutvecklingen går snabbt och konflikt övergår hastigt till vänskap eller romans, för att sedan lika hastigt och till synes omotiverat blossa upp igen. Först kan detta framstå som forcerat och frampressad, men även detta får sin funktion och förklaring i den oväntade vändningen på slutet.

Tonåringarnas uppläsningar och analys av Whitman är så central att det ibland känns som att kika in i en litteraturlärares dagdrömmar. Efter

ett kortvarigt motstånd inser två ungdomar självmant hur mycket en 1800-talsdikt har att säga dem, och i ett trolslag lär de sig att utföra en softistikerad analys av dess pronomenanvändning.

Att det är just Whitman det gäller kan kännas fantastilöst, men det gör det också mera trovärdigt. Det är inte bara inom litteraturhistorien som han är ett hushållsnamn, utan även i amerikansk populärkultur från "Döda poeters sällskap" till "Breaking bad". Och det beror

säkert på att det finns en tidlös ungdomlighet i hans upproriska livsberusning.

Kanske kan "I and you" öppna nya, unga ögon för Whitman och för poesins tjusning. Framför allt kan den med sin rättframma behandling av sjukdom och död ge ett språk och en gemenskap kring erfarenheter som är för tunga att bära själv. Och det är inte tråkigt en enda sekund.

Fredrik Österblom

kultur@gp.se